

I. W. W.

I.

Inom Förenta Staternas industri rasar ett sannskyldigt borgarkrig. Nästan varenda strejk liknar en drabbning, i vilken hela den samlade statsapparaten sättes i rörelse mot arbetarna. T. o. m. frivilliga, med gevär och kulsprutor utrustade, av slagskämpar sammansatta "trupper" föres i fält mot de strejkande. Dessa av regeringen sanktionerade "trupper" kan hyras av vem som helst, som har nödiga pänningmedel till sitt förfogande. Ja, i sådana distrikt, där strejk råder, utnämnes medlemmarna av dessa band av ortens domare till vikarierande sheriffer, så att de i verkligheten blir regeringens tjänstemän.

Domstolar, polismakt; specialpolis (t. ex. staterna Pennsylvanias och New-Yorks polis-konstaplar, som nominell tillsatts att utöva polismaktens funktioner på landsbygden, men som i verkligheten användes för undertryckande av strejker), vidare tjänstemän vid stats-, stads- och distriktsdomstolarna mobiliseras för att stäcka varje arbetarrörelse. Även icke officiella krafter står till kapitalisternas förfogande: präss, handelskammare, borgarkomitéer och t. o. m. beväpnade borgerliga ligor, som under kriget föregavs skola tjäna såsom skydd mot tyska spioner, t. ex. "Nationella Säkerhetsligan", föreningen "Frihetens Riddare", "Amerikanska Försvarsföreningen", samt efter krigets slut de "antibolsjevistiska" organisationerna, t. ex. "Amerikanska Legionen", som till största delen är sammansatt av demobiliserade officerare – alla dessa organisationer går till strid mot arbetarna.

Dessutom har arbetarna andra fiender, som icke består av kött och blod. Här finnes t. ex. proskriptionslistorna, som berövar aktiva strejkande möjligheten att finna annan sysselsättning; det avsiktliga sammanfösandet av arbetare av olika nationalitet och trosbekännelse i samma industriella företag och underblåsandet av nationella och religiösa fördomar, vilket t. ex. har lett till lynchning av negrer. Men i främsta rummet står upprätthållandet av fackförbundssystemet i arbetarorganisationerna samt det uppenbara mutandet av arbetarnas ledare.

Staterna och de lokala förvaltningarna gör icke alls någon hemlighet av, att de understödjer strejkbryteriet. Men ända till krigets utbrott lyckades det förbundsregeringen att upprätthålla den fiktionen, att den förhöll sig neutral i kampen mellan kapital och arbete, ehuru det icke rådde brist på sådana åtgärder som presidenten Cleveland, då han utsände regeringstrupper för att kväva det Amerikanska Järnvägsmannaförbundets strejk i Illinois.

Men det var dock kriget, som lämnade en förevändning för omedelbar kontroll från statens sida över industrin. Denna kontroll utövades av det nationella försvarsrådet, som var sammansatt av bankirer och stora fabriksägare, vilka öppet lade beslag på makten. Krigets slut befriade visserligen kapitalisterna från all statlig kontroll, men däremot icke arbetarna. Så är t. ex. leveranslagen, som stiftades under kriget för att hindra kvarhållandet och undångömmandet av livsmedel, fortfarande i kraft, och nu uttydes denna lag så, att den förbjuder strejker inom livsmedelsindustrin. Järnvägsstrejken under förra hösten besvarades av regeringen med hot om väpnat våld. Gruvarbetarnas strejk förklarades officiellt av förbundsrådet vara olaglig, och hundratals duktiga arbetare sitter nu bakom lås och bom, emedan de överträtt förbudet att organisera eller delta i denna strejk.

Förenta Staternas allmänna åklagare offentliggjorde en deklARATION, i vilken alla strejker inom industrigrenar, som "står i samband med nationens välfärd", förklaras vara kriminalförbrytelser. Ej en enda arbetare kan numera längre tro på förbundsregeringens neutralitet i arbetarfrågor.

Om en arbetare i Förenta Staterna går i strejk, så sätter han därmed både sitt eget och sin familjs liv på spel. Ostraffat nedskjutes arbetarna av de beväpnade slagskämparna; men sedan anklagar man en strejkledare för mordet. Så tillgick det i fallet Joe Lawson, en av ledarna för gruvarbetarstrejken i Colorado 1913; han anklagades för mord, sedan statsmilisen satt eld på de strejkande arbetarnas tärtläger, varvid många kvinnor och barn fann sin död i lågorna. Detsamma var också fallet med Giovannitti och Ettor i Lawrence (Massachusetts), då en milissoldat dödade en strejkande under textilarbetarstrejken. Samma anklagelse restes mot Carlo Tresca och andra under gruvarbetarstrejken vid Mesaba Range, då en tillförordnad sheriff nedsköt en arbetare. I Förenta Staternas fängelser försmäktar i dag hundratals män, som aktivt deltagit i strejker, och som anklagats för förbrytelser, som de aldrig begått. Här må uppräknas några av den amerikanska arbetarrörelsens otaliga offer.

Mac Namara, Schmidt och Kaplan, dömda till straffarbete, emedan de sprängt i luften den arbetarfientliga tidningens "The Los Angeles Times" redaktionslokal.

Tom Mooney, dömd till livstids straffarbete på anklagelsen att under en militärrevy i San Francisco hava kastat en bomb – en anklagelse, som visade sig vara fullständigt falsk.

Ford och Suhr – livstids straffarbete på grund av ett mord, som de beskylldes ha begått under en strejk, igångsatt av humleplockare; men i själva verket förövades mordet av den vikarierande sheriffen.

Joe Hill, diktare och en av I. W. W.:s organisatörer, dömdes och avrättades på grund av ett mord, som han aldrig begått.

Frank Little, som var medlem av I. W. W.:s generalexekutivutskott, och som under gruvarbetarnas strejk i Butte nattetid rycktes ur sin säng och hängdes av en liga, rekryterad bland koppartrustens tjänstemän.

Ett hundratal ledare av I. W. W., som 1918 i Chicago anklagades för att ha bragt oreda i krigsoperationerna, och som fick mellan 10 och 25 års straffarbete.

Listan vill icke taga slut. Stränga tukthusstraff, lynchning, deportation väntar de arbetare i Amerika, som försöker organisera sin klass. Hundratals dukar i fängelserna under för olikartade sjukdomar; hundratals blir vansinniga; hundratals begår självmord. De amerikanska fängelserna kan berätta ruskiga saker om grym tortyr.

I spetsen för denna arbetets kamp mot en övermäktig och onskfull fiende står I. W. W:s arbetare. De för ett guerillakrig med alla till buds stående medel, med gevär och sabotage, propaganda, strejker och öppen kamp. Fågelfria och hjältar, hundratals av dem mördade, avrättade och fängslade, men dock odödliga sjunger de sina trotsiga och bespottande visor.

II.

Såsom överallt annorstädes har icke heller i Amerika arbetarrörelsen kunnat hålla jämna steg med den väldiga koncentration av industrin, som kännetecknar slutet av 19. århundradet. I Förenta Staterna tillspetsade sig detta missförhållande ännu mera efter spansk-amerikanska kriget, efter vilket slut Amerika officiellt beträdde den kapitalistiska imperialismens världsarena och lade grunden till den monopolistiska utvecklingens stora aera. Den amerikanska fackföreningsrörelsen, som splittrade varenda industrigren i talrika varandra bekämpande och med varandra rivaliserande fackförbund, visade sig icke blott ur stånd att tjäna arbetarna i deras kamp för det dagliga brödet, utan den motsvarande över huvud taget icke alls industrins uppsving.

I. W. W:s organisation grundlades 1905 på en konferens i Chicago, vilken hade inkallats på en förberedande konferens av några revolutionära arbetare. Det är att märka, att det endast

var tvenne personer, som avböjde den inbjudan, de mottagit till denna konferens, nämligen Victor Berger, ledaren av Socialistiska Partiet, en socialförrädare, samt Max Hayes, ledaren av Socialistiska Arbetarpartiet, vilken längre fram avslöjade sig såsom en av de största reaktionärerna inom fackföreningsrörelsen.

På konferensen var denna tids samtliga revolutionära och efter industrigrenar organiserade arbetarförbund representerade: de Amerikanska Järnvägsmännens Union, Debs' organisation, som efter det stora nederlaget under strejken 1894 icke hade någon stor auktoritet att glädja sig åt; vidare Amerikanska Arbetarunionen, ett lösligt, en smula obestämt förbund mellan arbetare av olika slag från Västern; Bryggeriarbetarförbundet, en industriell organisation utan utpräglad revolutionär anda; Sozialist Trade and Labour Alliance, ett misslyckat experiment av Daniel de Leon att ställa upp en konkurrensorganisation gentemot A. F. of L., några förbund av förenade gruvarbetare och, den förnämsta av alla organisationerna, Western Federation of Miners, metallgruvarbetarna, som med Haywood, St. John, Ryan, George Speed, Hazlewood, Frank Little, m. fl., i spetsen bildade den nya organisationens ryggrad och intellektuella härd.

I. W. W. anbefalldes bildandet av industriförbund; varje förbund borde omfatta samtliga i samma industrigren anställda arbetare av alla branscher; samtliga industriförbund borde i sin tur sammansluta sig till en enda organisation. Denna organisationsmetod skulle icke vara ett verktyg för arbetarnas dagliga ekonomiska kamp; den borde vara det vapen, som skulle möjliggöra för arbetarna att tillkämpa sig kontrollen över industrin. Daniel de Leon, ledaren för Socialist Labor Party definierade industriunionismens teori såsom en strävan att störta den kapitalistiska staten och ersätta den med industriförbundens förvaltning av industrin.

”Arbetarförbundet”, sade de Leon, ”är fröet till det kommande samhället.” Beträffande den nya organisationens mål yttrade han: ”På det ställe, där högsta ledningen för I. W. W. har sitt säte, där sitter också världens regering.” Denna revolution borde bringas till stånd genom ”aktion såväl på det politiska som på det industriella området”.

Vidare hade I. W. W. till lösen: ”uppbyggandet av en ny samhällsordning inom den gamlas ram”. Med andra ord: arbetarna borde organiseras i industriförbund, som eventuellt och sannolikt skulle komma att ådagalägga sin makt förmedelst en storstrejk; den kapitalistiska samhällsordningen komme då att gå under, och industriförvaltningen skulle träda i dess ställe. Industriförbundens organisationsplan utarbetades av W. E. Trautmann, en medlem av Bryggeri-arbetarförbundet. Förordet till stadgarna, en den allra klaraste definition på ”klasskamp”, som någonsin uppställts, skrevs av T. J. Haggerty, en f. d. katolsk präst: ”de båda klasserna måste kämpa mot varandra, ända tills hela världens arbetare organiserat sig såsom härskande klass, bemäktigat sig jorden och produktionsmedlen och avskaffat lönesystemet” ...

Samtidigt inträffade det, att American Federation of Labor genom sin representant John Mitchell lät förklara, att kapitalets och arbetets intressen var identiska eller åtminstone ”ömsesidigt täckte varandra”...

III.

Det är att märka, att initiativet till I. W. W. :s grundläggande icke utgick från den högt utvecklade gamla kapitalistiska Östern utan från de nya landen i Västern. Detta faktum står för övrigt i samband med Förenta Staternas samtliga revolutionära arbetarrörelser. Klasskampen är mera förbittrad i Västern än i Östern; I. W. W.:s organisationer är starkare i Västern än i Östern; under det att I. W. W. har det starkaste inflytandet i Västern, är det A. F. of L. (Amerikanska Arbetsfederationen), som är den dominerande i Östern.

Orsaken till denna företeelse ligger i de alldeles särskilda förhållanden, som är förbundna med industrins utveckling i Förenta Staterna.

Det vore orätt att beteckna Amerikas Väster såsom ett ”nytt” land. Den kapitalism, som utsuger Väster, är samma gamla kapitalism, som har samlat rik erfarenhet i det redan länge bebyggda Östern, en slug och grym gammal kapitalism. Karaktären av de kapitalistiska företagen i Väster – gruvor, järnvägar, skogar, kreatursavel och vidsträckta lantbruksdomäner – allt detta i ett glesbefolkat land, fjärran från den ärbara liberalismen och de humanitära talesätten i de tätbefolkade storstäderna, åstadkom, att klasskampen i Väster antog en öppen och oförblommerad karaktär. Och i dessa avlägsna nejder, fjärran från offentlig kritik, fanns inga skrankor, som stod i vägen för kapitalismens fria utveckling. Det uppstod jättelika trustar, visserligen ledda från Östern, men som obarmhärtigt gick till anfall på Väster, roffade åt sig de nationella rikedomarna och bestäl regeringen på dess landområden. Dessa trustar beväpnade sig med hela arméer av skyttar, förskansade sig i ointagliga städer. (Hela städer uppbyggdes av bolagen på deras länderier och omgavs med murar.)

Det vore ej rätt att betrakta Väster såsom omoget i kapitalistiskt hänseende, ty bärgvärken, de vidsträckta farmarna, träindustrierna och järnbanorna är kapitalistiska företag av hög utvecklingsrang.

Vad arbetarna beträffar, så är de icke ett ”oslipat” material utan verkliga proletärer, som till största delen har invandrat från Östern under loppet av två generationer. Det stora tilloppet av utländsk arbetskraft till Östern drev redan för länge sedan den oskolade amerikanske arbetaren mot Väster. Ännu större betydelse har dock det faktum, att de infödda revolutionära kämparna i arbetarrörelsen, vilkas namn kommit på prospektionslistorna, och vilka fördrivits från Österns industricentra, tog sin tillflykt till Väster för att under antagna namn arbeta på farmarna, i gruvorna och i skogarna. I Östern utgör de amerikanska arbetarna en kvalificerad eller halvqualificerad arbetararistokrati till skillnad från de okunniga utländska invandrarna. I Väster åter består arbetarnas flertal antingen av infödda amerikaner eller av immigranter, som bor och arbetar blandade med amerikanerna och icke i avsondrade invandrarkolonier.

Härmed vill vi alldeles icke hava sagt, att I. W. W. är en nationalistisk organisation. Fastmer är motsatsen fallet. I. W. W. är den enda arbetarorganisation, som organiserar icke yrkesutbildade arbetare. De räknar flera invandrare bland sina medlemmar än något annat arbetarförbund. De erkänner ingen skiljaktighet i ras eller hudfärg. Organisationen förfogar över en vidlyftig präss och utger tidningar, tidskrifter och broschyrer på över ett dussin olika språk. Men I. W. W.:s grundare och ledare är revolutionära amerikanska arbetare. Organisationen representerar fullödig den infödda amerikanska arbetarklassen.

Dessa arbetare, som till större delen vandrar från den ena platsen till den andra på grund av säsongernas eller arbetsvillkorens växlingar, män utan rösträtt, utan hem, utan familjer, de mest revolutionära elementen i arbetarrörelsen, förbittrade genom många och långa orättvisor, härdade stridsmän, skickliga bösskyttar, frigjorda från alla nationalistiska eller rasfördomar, har sammanslutit sig för att krossa den kapitalistiska samhällsordningen.

Den tråkiga erfarenhet, som de haft av förrådiska ledare och politiker, har kommit dessa arbetare att misstro allt ledarskap överhuvud taget och avsäga sig allt deltagande i den kapitalistiska statsapparaten. Den amerikanska traditionen och deras egna levnadsvillkor har utvecklat hos dem en stark individualism, väckt instinkten till liv om maktens fasthållande i massornas händer och gjort dem till motståndare av all centralisation. Men detta ändrar icke det faktum, att flertalet inom I. W. W. utgör Amerikas bästa revolutionära material.

IV.

De första tre åren av I. W. W.'s verksamhet var en period av snabb tillväxt och talrika strejker, av vilka många vanns, än flera förlorades, men vilka samtliga kännetecknades genom den nya taktiken för massaktion och av indragandet i den öppna klasskampen av nya breda lagar – de icke yrkesutbildade arbetarnas och invandrarnas. År 1917 uppblussade den stora Goldfield-strejken, som utbreddes sig över hela staten: det var den första storstrejken av betydelse i någon av Amerikas stater. Samma år ägde en stålarbetarstrejk rum i Mc. Kee's Rocks. Detta var I. W. W.'s första försök i Östern. Det var deras första försök att organisera invandrade arbetare och att förmå män av olika ras och språk till gemensamt nedläggande av arbetet i fabriker. Under tiden hade A. F. of L. förlorat sitt inflytande på stålindustrin. Men ehuru I. W. W. på det häftigaste bekämpades av A. F. of L., gjorde de inga försök att tävla med fackförbunden. I. W. W. organiserade nämligen sådana arbetare som de utländska immigranterna, med vilka A. F. of L. intet ville ha att skaffa. Dessutom gjorde I. W. W. under en strejk icke den ringaste skillnad mellan medlemmar, organiserade eller oorganiserade arbetare; de betraktade alla arbetare som proletärer, såsom vapenbröder i klasskampen.

Strejken i Mc. Kee's Rocks var den första stora strejk i Amerika, som organiserades på industriell grundval; det var den första strejk, i vilken nyss invandrade arbetare deltog såsom organiserad kraft. Understödd av staten Pennsylvanias poliskonstaplar, som med sina gevär nedsköt arbetarna, grep ståltrusten till de grymmaste medel för att krossa strejken. Men I. W. W.'s ledare svarade härpå med hotelsen, att de för varje mördad strejkande skulle nedskjuta tre konstaplar, och de satte också sin hotelse i verket. Ehuru strejken misslyckades, bidrog den dock i hög grad att rycka upp arbetarna i hela landet. I. W. W. förklarade på det mest eftertryckliga sätt, att halvkväifierade och oskolade arbetare var av lika stor betydelse för arbetarrörelsen som de kvalificerade arbetarna.

Men inom organisationen utspann sig emellertid en strid, huruvida man skulle stanna vid industriell aktion eller utvidga kampen till "politisk" d. v. s. parlamentarisk aktion. Denna strid fick sin lösning på konferensen år 1908; den paragraf i stadgarna, som anbefalldes arbetarnas sammanslutning icke blott på industriell utan även på politisk plattform, blev struken. Daniel die Leon tvingades att lämna konferensen, då fullmaktskommittén vägrade honom plats på densamma. På denna konferens formulerades definitivt I. W. W.'s huvudgrundsats, att kapitalismen måste störtas genom de organiserade arbetarnas besittningstagande av industrin.

Men i själva verket har I. W. W. aldrig formellt förkastat den "politiska aktionen". Det har alltid funnits många medlemmar av I. W. W., som aktivt deltagit i det politiska partilivet, bland dem Haywood, som år 1912 var medlem av Socialistiska Partiets nationella exekutivutskott.

Exemplet av Socialistiska Partiet, som 1912 förkastade industrialismen och den utomparlamentariska aktionen såsom medel för kapitalismens krossande, tvingade I. W. W. att definitivt förskansa sig inom det industriella lägret. Detta parti understödde nämligen A. F. of L. och fackförbunden i den avsikten att genom insättandet av socialister såsom förbunds-funktionärer erövra makten inom förbunden. Men de uppnådde raka motsatsen, ty det var A. F. of L. som bemäktigade sig Socialistiska partiet.

Efter de industriellas seger utträdde åtskilliga element ur I. W. W. De Leon och hans anhängare kallade sina organisationer såsom förut för I. W. W. (Detroitgruppen). De upprätthöll organisationens ursprungliga grundsats, men deras grupp blev allt mindre och svagare, ända tills den sammansmälte med Arbetarnas Internationella Industriförbund (Workers' International Industrial Union), som nästan icke alls spelar någon roll i arbetarrörelsen. Året därpå undandrog den av Mayer anförda högra flygeln av Västerås Gruvarbetarfederation I. W. W. sitt stöd och anslöt sig definitivt till A. F. of L. Gruvarbetarnas bästa element stannade

emellertid kvar inom I. W. W., vilkas inflytande nu i själva värdet sträcker sig över hela metallgruvindustrin.

Denna klyvning var ett svårt slag för I. W. W. Men å andra sidan fick organisationen ett tillskott av nya personligheter, såsom t. ex. Vincent St. John, som under ett års tid var generalsekreterare för I. W. W., och Joe Ettor, en italienare, som utmärkte sig såsom strejkledare och organisatör.

Under de därpå följande två åren inträdde en ebb i den av I. W. W. ledda strejkrörelsen. Men däremot hävdade organisationen sin duglighet på ett nytt sätt under den s. k. ”striden för yttrandefrihet”, som i andra länder är utan motstycke. Denna strid yttrade sig på följande sätt: om en av I. W. W.:s organisatörer blev häktad på grund av något tal, som han hållit i det fria, så kungjordes detta för de närmaste lokala organisationerna. Underrättelsen befordrades vidare, och på godsvagnarnas tak kom ”medarbetare” från hela landet åkande, samlade sig i skaror, som uppgick till tusentals personer, och inträngde lik en barbarisk invasion i staden, där häktningen ägt rum. Därpå gjorde de sig redo att hålla tal på gatorna; så snart en talare blev häktad, steg en ny talare upp, som återigen i sin tur blev ersatt av andra. Utan att göra sig skyldiga till någon våldsamt fortfor de att hålla tal och låta häkta sig. Redan var fängelserna överfulla, men det kom alltjämt nya talare, ända tills myndigheterna stod där rådlösa och måste sträcka vapen. När ”medarbetarna” väl hade vunnit sitt spel och ”yttrandefriheten” var säkrad i den stad, frågan gällde, försvann de lika fort, som de kommit, ofta nog för att begiva sig till en annan ”strid för yttrandefrihet”, kanske 2,000 kilometer avlägsen.

Detta egendomliga guerillakrig räckte från år 1907, då den första ”striden för yttrandefrihet” ägde rum i Spokane (Washington), ända till år 1917. Hundratals sådana strider utkämpades – i Missoula (Montana), i Portland (Oregon), i Denver, i Kansas City, Sioux City, St. Louis, Tacoma, ja, i nästan alla Västerns stater. I hela Västern var det alldeles nog med skräckbudet, att I. W. W. var på väg, för att förmå stadens myndigheter till fördragsamhet. Men vid dessa strider avlöpte det ingenstädes utan blodsutgjutelse. De häktade pryglades stundom i fängelserna, tills de utandades sin sista suck; i San Diego slog polisen och den beväpnade skyddsmilisen, i förening med frivilliga borgerliga, dussintals medlemmar av I. W. W. till krymplingar, dödade många och misshandlade andra med glödgade järnstänger. Vid den sista ”striden för yttrandefrihet” i Everett (Washington), varest I. W. W. höll på att organisera skogsarbetare, öppnade sherifferna och ett band av trävarustrustens skyttar eld på en ångbåt, fylld av I. W. W.:s ”medarbetare”, vilken närmade sig staden. Fem medlemmar av organisationen dödades, många sårades; de övriga anklagades för mordet.

Under år 1911 förde I. W. W. en storartad strejkkampanj i skogshyggena i södra delen av Staterna. Detta område, Louisianas skogar, utsögs under en despotisk regim. De olyckliga arbetarna, vita och negrer, förde en jämmerlig tillvaro av svält i dessa av höga murar omgivna och av beväpnat manskap vaktade små städer, som var trustens fullständiga tillhörighet. Strejken utvidgades till öppen och väpnad kamp. Många arbetare dödades, och 37 män drogs inför rätta under föregivande, att de hade förövat mordet. Strejken slutade med fullständigt misslyckande: arbetarorganisationen i det sydliga skogsområdet tillintetgjordes. Men av betydelse är det faktum, att vita och negrer under denna strejk för första gången gemensamt gick till strid mot arbetsgivarna.

Under år 1912 gick de ytterst dåligt betalda, svältande textilarbetarna i Lawrence (Massachusetts) i strejk och vände sig till I. W. W. med bön om att organisera dem. Därpå erbjöd A. F. of L. omedelbart polisen sin tjänst för att hjälpa till att fördriva I. W. W. från staden. Trettioen olika nationaliteter gick som en man i strejk. Talrika organisatörer genomreste hela Nya England och lamslog dess industri. I. W. W. lade sig vinn om att arrangera omsorgsfullt förberedda dramatiska episoder; så t. ex. skickades de strejkandes

hungrande barn till Boston och New-York. Tack vare de metoder, som användes av de strejkande, uppskakades hela landet genom denna strejk; den allmänna opinionen var på de strejkandes sida; Amerikas hela arbetarklass hörde bruset av den virvelvind, som I. W. W.'s masstaktik satte i rörelse. Arbetarna vann en glänsande seger och tillförsäkrade sig det största löntillägg, som en strejk i Amerika någonsin inbringat. Under därpå följande år utbröt sidenvävarnas i Paterson stora strejk. Men denna gång var kapitalisterna förberedda. Sju månader höll de strejkande ut, men hungern drev dem slutligen tillbaka i fabrikena. Men genom denna strejk hade åtminstone de talrika nationaliteternas solidaritet och kraften av I. W. W.'s massaktion bevisats.

En strejk, i vilken I. W. W. deltagar, kan beskrivas ungefär på följande sätt. Arbetarna är missnöjda. Antingen är de icke organiserade, eller också vill fackförbundet icke stödja deras fordringar. En oförberedd strejk bryter lös, och I. W. W. ombedes att övertaga ledningen. Om förbund eller icke, så gör I. W. W. ingen åtskillnad, ty deras mål är att vålla den kapitalistiska industrin så mycket avbräck som möjligt. Andra arbetare uppfordras att sympatistrejka. Genom tal, demonstrationer och utställandet av talrika strejkposter – en taktik, som vanligtvis leder till sammanstötningar med polisen – hålles massorna i ständig cirkulation. Under tiden uppfostrar ledarna de strejkande i revolutionär anda, övertygar dem om nödvändigheten av att störta kapitalismen och förordar ”den permanenta strejken”. Det låter ungefär så: ”Det är icke en strejk om löneförhöjning. Har vi väl segrat i denna strejk, så skall vi åter och åter strejka, ända tills kapitalisterna är ruinerade och arbetarna tager hela industrin i sina händer.”

I W. W. motsätter sig att strejkfonder hopsamlas, och att varje framträdande omsorgsfullt förberedes. De är av den åsikten, att överhuvud taget inga kontrakt eller dylika överenskommelser får avslutas med de kapitalistiska företagen. Arbetarklassen bör hava sin frihet att gå i strejk, så snart tillfället fordrar eller är gynnsamt.

Men trots de stora strejkrörelserna, av vilka många slutade med seger för arbetarna, var I. W. W. icke i stånd att hävda sin ställning gentemot Österns industriella företag. Knappt sex månader efter den segerrika strejken i Lawrence var I. W. W. såsom organisation försvunnen från staden. Det samma var fallet i Paterson. Efter alla angrepp på fabriksföretagen, efter alla stora strejker i Östern har knappast ett skelett av organisationen blivit kvar, som har kunnat förtälja om det, som timat.

Varav kommer sig detta? Är det att tillskriva ett fel i själva organisationen? Är icke I. W. W. måhända lämpliga att organisera fabriksproletariatet? Eller kommer det därpå an, att I. W. W. är avsedda att vara en stridsorganisation och icke en stående organisation? Nej. Kapitalisterna hatar bittert och t. o. m. fruktar denna här av oförtrutna bråkmakare, som åsyftar kapitalets tillintetgörande, och som icke kan förmås att underteckna ett vapenstillstånd i klasskampen. I ett välordnat industricentrum har det sig jämförelsevis lätt att förstöra en dylik organisation, att göra sig av med dess medlemmar och få dem uppförda på prospektionslistorna. Dessutom utkämpas I. W. W.'s strejker vanligtvis med tillhjälp av stora massor av intellektuellt utvecklade arbetare, som faller tillbaka i sin förra liknöjdhet, om de icke ryckes med av hänförelse för massrörelsen.

V.

På den under år 1912 hållna konferensen kom det ibland I. W. W. till en kris, som redan långt förut haft sina förebud, nämligen till en strid mellan *centralisation* och *decentralisation*. Organisationen hade knappast ännu hämtat sig från följderna av den under 1908 inträdda klyvningen mellan ”industrialister” och ”politiska aktionister”, så att kampen mellan de båda nya grupperna så när hade tillintetgjort I. W. W.

Individualismen hos de över vidsträckta landområden kringsspridda medlemmarna i Västern, som misstrodde all slags auktoritet fjärran ifrån, hade allt mera stärkts genom inträdet i organisationen av talrika anarkister och genom de syndikalistiska idéerna, som allt mer grep omkring sig i Amerika. Decentralisterna fordrade, att högsta ledningen i organisationen upphävdes, och att ett system av löst sammanfogade lokala förbund inrättades, då det ju endast var arbetarna i de trakter, det för tillfället gällde, som hade kännedom om de lokala betingelserna. Vidare fordrade de, att den lokala organisationen skulle få rätt att utge sina egna tidningar, insamla och disponera pänningmedel o. s. v.

Denna politik var av så ödeläggande värkan, att hundratals av organisationens bästa och kunnigaste medlemmar gjorde uppror, och de stora industriförbunden tillfogades ett svårt slag. Men på konferensen led dock decentralisterna efter skarpa strider ett avgörande nederlag. I tusental lämnade de I. W. W., och först under den period av jättelika strider, som föregick kriget, återvände de i organisationens sköte..

Konferensen år 1916, som hölls i en tid, då alla de bästa och dugligaste medlemmarna, ledarna och organisatörerna satt i fängelse, förhjälppte decentralisterna åter till seger. Men besluten vid denna konferens vann föga beaktande, och decentralisterna bildade nu ett minoritetsparti.

Den nuvarande formen och organisationen av I. W. W. fastställdes definitivt på 1916 års konferens. I. W. W. består av förbund, uppbyggda på grundvalen av industrigrenar, där varje arbetare i den industrigren, han tillhör, oberoende av sitt fack eller sitt arbete, är medlem av motsvarande industriförbund.

Utom det allmänna värvningsförbundet, som inskriver nya medlemmar och fördelar dem på industri-förbunden, och som organiserar de arbetare, i vilkas industrigren ännu intet förbund kommit till stånd, räknas till I. W. W. för närvarande följande sjutton industriförbund:

metallgruvarbetare, byggnadsarbetare, lantbruksarbetare, skogshuggare,
textilarbetare,
stuveriarbetare,¹
skeppsbyggnadsarbetare,
järnvägsarbetare, kolgruvarbetare,
boktryckeri- och förlagsarbetare,
hotell-, restaurant- och tjänstepersonal. gummiarbetare,
petroleumarbetare, möbelarbetare,²
automobilarbetare,²
fiskare,
metall- och maskinarbetare,²

Antalet av I. W. W.:s betalande medlemmar, som betydligt växlar år från år, utgör för närvarande ungefär 125.000. Medräknat vi förbunden vart för sig, får vi nästan dubbla medlemsantalet. Orsakerna till denna företeelse ligger däri, att flertalet av I. W. W.:s medlemmar är säsongarbetare. Så t. ex. räknar lantbruksarbetarnas förbund och skogshuggarnas förbund – de tvänne största förbunden inom I. W. W. – ett medlemsantal av vardera 45.000 man. *Men*

¹ Detta förbund, som har sitt säte i Philadelphia, har tillsvidare en lokal karaktär.

² Dessa organisationer är inga industriförbund i egentlig mening. Metall- och maskinarbetarnas förbund är nog räknat ett slags förbund för diverse sysselsättningar, till vilket hör män, som i olika industrigrenar är sysselsatta med skötseln av maskinerna; hit räknas maskinisterna, beträffande vilkas medlemskap förbundet rivaliserar med A. F. of L.:s maskinistförbund. För närvarande göres försök att begränsa förbundet inom metallproduktionens industrigren; på detta sätt organiserar förbundet nu t. ex. stålarbetarna. Automobilarbetarna kommer utan tvivel likaledes att anslutas till metall och maskinarbetarnas förbund. Möbelarbetarna bildar naturligtvis blott en avdelning av ett blivande förbund av trävaruarbetare.

flertalet medlemmar tillhör samtidigt båda förbunden: samma män, som under sommaren arbetar på kornfälten, har under vintern sin sysselsättning i skogarna. På samma sätt förhåller det sig med petroleumarbetarna, som liksom många andra av I. W. W. :s medlemmar är sysselsatta i städernas industrigrenar men under sommaren arbetar på farmerna.

Till att börja med hade I. W. W. en mycket lös organisation. De lokala industriförbunden var helt och hållet autonoma. Ville man organisera en storstrejk, så måste man sätta i gång en allmän omröstning bland de lokala förbunden. Lokalförbunden ekonomiserade sig själva efter eget gottfinnande, fastställde själva alla medlemsavgifter, o. s. v.

De lokala förbunden är numera avskaffade. I deras ställe har vi industriförbundens lokalavdelningar, vilkas styrelser är centraliserade genom högsta ledningen i Chicago, d. y. s. med undantag av metallgruvarbetarnas förbund, vars exekutivskott har sitt säte i Butte (Montana). Förbundens underavdelningar måste i sin förvaltning rätta sig efter centralstyrelsen. De har rättighet att i sitt eget distrikt organisera en strejk; men över en storstrejk i en viss industrigren har endast industrirådet bestämmanderätt. Industrirådet är sammansatt av medlemmar tillhörande alla branscher i en industrigren, vars förvaltningskorporation det utgör. Medlemmarna av ett industriråd är tillika organisatörer, som alltjämt står i intim kontakt med arbetarna.

I varje distrikt finnes det ett distriktsråd, som är sammansatt ur alla branscher av samtliga industrigrenar, och som har rätt att proklamera storstrejk vid alla industrigrenar inom distriktet.

I. W. W. :s centralorgan är generalexekutivskottet, som består av fem medlemmar, uppställda på konferensen och valda genom allmän omröstning. Under tiden mellan två konferenser är generalexekutivskottet organisationens högsta värkställande myndighet. Det kan etablera en strejk vid en enstaka eller vid samtliga industrigrenar. Har en industrigren gått i strejk, kan generalexekutivskottet beordra en annan industrigren att lämna de strejkande bistånd. Generalexekutivskottets medlemmar är tillika allmänna organisatörer, som reser landet runt för att organisera och leda strejkrörelser.

Men vad beträffar långvarigheten av en strejk, är det slut med dessa funktionärens makt. Den högsta instansen är i detta fall en av medlemmarnas majoritet vald strejkkomité. Men varken en funktionär i generalexekutivskottet eller strejkkomitén har befogenhet att påbjuda inställandet av en strejk. Denna fråga avgöres genom röstmajoritet av de strejkande själva.

I grund och botten är I. W. W. snarare ett propagandaförbund än ett regelbundet arbetarförbund. Varje år inträder tusentals arbetare i deras led, under det att andra återigen lämnar organisationen. Men medlemmarna av I. W. W. tränger sig in överallt, i alla fackförbund, i alla fabriker och industriella verk: oavlatligt predikar de och talar för industriunionismen och arbetarnas kontroll över industrin. Om, såsom det varje dag sker i Amerika, de gamla fackförbunden slås i spillror genom arbetarnas ovilja mot sina korruperade ledare och mot sina organisationers odrägliga småaktighet, så är detta emellertid icke fallet vad beträffar I. W. W., alldenstund dessa står i ropet att vara "allt för revolutionära". Likväl bär de nya upproriska arbetarorganisationer, som uppstår på de gamlas spillror, omisskännligt I. W. W. :s prägel. Ett tydligt exempel härpå är den Enda Stora Unionen (One Big Union) i Kanada.

Såsom organisation betraktad skall I. W. W. aldrig bliva i stånd att förvärva arbetarnas majoritet eller stabilisera folkets ekonomiska liv. Men såsom central för propaganda, i egenskap av en förstörande och revolutionär kraft, var och är I. W. W. en av de huvudfaktorer, som undergräver den Amerikanska Arbetsfederationen, och som kan handskas med stora proletära massor och uppfostra dem till klassmedvetenhet. Under femton långa år har I.

W. W., ett lysande föredöme för alla länders arbetare, på sin fana burit det ideal, som innebär kapitalismens krossande.

VI.

Det europeiska kriget bröt ut vid den tidpunkt, då I. W. W. hade hämtat sig efter ”decentralisations-striden” och överallt – i kolgruvorna, vid järnbanorna, i stålindustrin, bland matroserna – började få stort inflytande. År 1913 organiserades dockar-arbetarna: Philadelphias hamn står numera under kontroll av I. W. W. Åren 1914-15 grundlades lantbruksarbetarnas förbund, 1915 skogshuggarnas förbund. Redan 1912-13 försökte lokalförbunden organisera de stora massor av vandrande arbetare, som under sommaren strömmar till de spannmålsproducerande distrikten. Då de lokala förbunden vid denna tid var så gott som autonoma, hade sina egna organisationer, och själva bestämde medlemsavgifternas storlek, var organisationskampanjen till följd härav ganska svag. Frank Little, som var medlem av generalexekutivutskottet, och som sedermera mördades av myndigheterna vid koppargruvorna i Butte, framkom med en plan att centralisera organisationsvärksamheten. Denna hans plan fullföljdes under en senare tidpunkt.

År 1915 hölls i Kansas City en konferens av representanter från Västerens lokala förbund; lantbruksarbetarnas industriförbund grundlades, en centralbyrå invigdes, enhetliga medlemsavgifter fastställdes, och organisationer skickades ut. Anförarna i kampen var män, som efter ”striden för yttrandefrihet” i Sioux City nyss sluppit lösa ur fängelset, de tappreste, de mest våghalsiga av I. W. W. :s ”medarbetare”.

Och förvisso, det var en uppgift för borna stridsmän. I intet annat land i världen finner man sådana förhållanden rådande som i Amerikas spannmålsproducerande distrikt. I den sydligt belägna staten Texas börjar skörden under sommaren: med säsongens framskridande drives en mäktig bölja av tusentals arbetare mot norr genom de stora sädesproducerande mittstaterna, över gränsen till Kanada och in i Manitobas väldiga vetedistrikt. Dessa vandrande arbetare, som inbär skörden, äger blott de kläder, i vilka de går och står. De livnär sig av landet; som de genomtågar, de reser som vagabonder på godståg eller på vaggongernas underreden, tigger ihop sin föda eller stjälar den ur farmarnas koks- och fruktträdgårdar, lever i s. k. ”jongles” på fältet eller utser en vrå i skogen, där de sover under öppen himmel och delar med sig av sina matförråd åt varandra.

Det är ena ohyvlade sällar – till största delen okunniga arbetare, ett lättfånget rov för alla utsugare, män som den amerikanska kapitalismens tunga knutpiska har fyllt med bitterhet och berövat varje spår av hyvning. De är opåverkade av varje nationalistisk eller rasfördom, män utan fruktan, som ligger i ständig strid med järnvägarnas tjänstemän, som vill köra bort dem från godsfrön; i ständig strid med polisen och myndigheterna, av vilka de förföljes såsom fågelfria; i ständig strid med farmarna, av vilka de utsuges. De äger varken egendom eller familj eller rösträtt.

Sådan var den massa, som I. W. W. ville organisera och revolutionera. Kampen antog karaktären av ett jättelikt, blodigt borgarkrig. Farmarna, som själva satt i kläm mellan bankerna å ena sidan och arbetarna å den andra, satte allt legalt och illegalt statsmaskineri i rörelse mot I. W. W. Både organisationer och enskilda medlemmar av I. W. W. sattes i tusentals i fängelse, pryglades, tills de blev krymplingar, lemlästades och dödades. Fågelfria, bekämpades av alla andra klasser med vapen i hand, fullföljde I. W. W. sitt fälttåg och fick redan under första året ett medlemsantal av 15,000. De var utmärkt beväpnade. Såsom svar på farmarnas organiserade våldsdåd ödelade hemlighetsfulla eldsvådor kilometersträckor av blomstrandete åkrar; mystiska olyckshändelser förstörde oräkneliga lantbruksmaskiner. Det var ett sannskyldigt krig; allt var tillåtet, från öppna vapenduster ända till sabotage.

Till och med då, när I. W. W. som allra obevekligast förföljdes och undertrycktes – under kriget – fortfor jordbruksarbetarnas förbund att tillväxa och kämpa. Och varje år upprepades samma blodiga skådespel.

År 1915, då skördetiden var förbi, begav sig talrika fanatiska medlemmar av I. W. W. till Nordvästerns skogshuggarläger och började sin agitation bland skogsarbetarna, vilka utsögs till det yttersta av sina arbetsköpare och levde liksom djur, under de vidrigaste förhållanden. ”Striden för yttrandefrihet”; i Everett, under vilken många medlemmar av I. W. W. blev nedskjutna, uppstod till följd av ett försök av trävarustrusten att göra slut på I. W. W.:s organisationskampanj bland skogsarbetarna.

År 1917, just vid den tidpunkt, då Förenta Staternas regering var i det mest trängande behov av trävirke för krigsändamål, kände trävaruarbetarnas industriförbund sig nog starkt att igångsätta en strejk. Det var en av de mest förbittrade strider, av det väldigaste omfång, som arbetarrörelsens historia någonsin känt. Trästrusten lejde och importerade skarpskyttar, som mördade till höger och vänster. Trusten skickade in spioner i organisationerna, lät avlägga falska vittnesmål, enligt vilka värksamma ”medarbetare” angavs och dömdes för opposition mot kriget; trusten begagnade sig av deportationslagen och utskेppade hundratals utländska arbetare från landet eller lät dem i årtal utan dom och rannsaking sitta i fängelse. Understödda av lantbruksarbetarna, som hotade att strejka och på så sätt ödelägga hela vete, skörden, begagnade sig trävaruarbetarna av den s. k. ”interimsstrejken” och skred till motangrepp. Till slut måste trästrusten giva vika, och I. W. W. nådde sitt mål, kontrollen över skogarna.

Aldrig hade det hänt, att en strejk i Förenta Staterna fört till en så lysande seger. Lönerna sprang upp från 40 dollar i månaden till 5 dollar om dagen. Arbetarna, som hade levat under sämre förhållanden än djur, kom i åtnjutande av elektrisk belysning, dusch, snygga sängkläder och god mat; deras arbetsdag förkortades från 10-12 timmar till 8 timmar.

År 1916 inträffade järngruvarbetarnas strejk vid Mesaba Range, ur vilken I. W. W. återigen gick med segern – denna gång över stålstrusten. Efter en lång kamp, rik på växlande episoder, som räckte i flera månader, och vilken ungefär 25,000 oorganiserade arbetare av skilda nationaliteter deltog, genomdrev de strejkande till större delen sina fordringar trots stålstrustens och regeringens väldiga, ihärdiga, förenade krafter och ansträngningar.

År 1917 gick Västerns koppargruvarbetare i strejk i två stora industricentra, Montana och Arizona. Kopparstrusten uppbådade sina skyttar, sina domstolar och sin tidningspress. Förenta staterna hade redan börjat kriget; under patriotismens täckmantel förövdades oerhörda och vederstyggliga våldsdåd. Vid detta tillfälle var det, som Frank Little i sitt hotellrum rycktes av mördare ur sin bädd och dödades. I Bisbee (Arizona) drev bourgeoisin på platsen med tillhjälp av kopparstrustens tjänstemän de upproriska och deras anhängare ur sina hem, slet dem från sina familjer, instängde dem i kreatursvagnar och sände dem ut på prärien att dö av svält. Regeringen blandade sig emellertid i leken och räddade de strejkande från detta grymma öde; men den brydde sig icke om att vidtaga några allvarliga åtgärder mot illgärningsmännen.

I. W. W. organiserade också åtskilliga andra strejker, bl. a. gummiarbetarnas strejk; och alltid lade organisationen i dagen samma okuvliga mod; alltid använde sig kapitalisterna av samma barbariska repressivåtgärder.

VII.

Dessa kapitalismens repressalier blev allt mera otyglade, allteftersom Förenta Staterna närmade sig den tidpunkt, då de blev indragna i krigets virvel, Med Amerikas inträde i kriget, och i och med överlämnandet av den fullständiga kontrollen över staten i händerna på de stora

aktiesällskapen, utbröt stormen med full kraft över I. W. W., en storm, sådan ingen annan organisation i Förenta Staterna hade att uthärda. Trogna sin tradition såsom en icke-politisk korporation tog I.W.W. ingen officiell ståndpunkt till kriget. Ja, längre fram, då de drogs inför rätta på grund av opposition mot kriget, försökte några av ledarna för I. W. W. själva värket bevisa, att I.W.W. var patriotiskt sinnade, vilket däremot icke skulle vara fallet med flertalet av medlemmarna i A. F. of L. Instinktivt, utan förberedelse, utan ledning, utan plan satte sig dessa unga oförskräckta stridsmän emot det kapitalistiska kriget. Samtliga I.W.W.:s tidningar skrev emot kriget. tusentals av organisationens medlemmar underlät all anmäla sig såsom värnpliktiga. Så långt det är möjligt att beräkna, avtjänar för närvarande ungefär 20 – 30,000 medlemmar av I. W. W. fängelsestraff, emedan de satt sig emot kriget.

Den amerikanska bourgeoisin såg i kriget ett gynnsamt tillfälle att en gång för alla skaffa I. W. W. ur världen. Knappast hade kriget blivit förklarat, förr än den ena staten efter den andra började stifta lagar mot dessa ”brottsliga syndikalister”. Dessa lagar skulle tjäna det syftet att göra I. W. W. till en fågelfri organisation. Hårda straff väntade var och en, som agiterade för ”störtandet av den bestående regeringen” eller för ”olaglig förstörelse av egendom”. Under sistnämnda rubrik kunde för övrigt allt möjligt inbegripas, börjande med skördestrejk och slutande med förstörelse av maskiner. (På I.W.W.:s konferens år 1918 förkastades officiellt sabotage såsom kampmedel.) Även den nya immigrationslagen, som tillät deportation av invandrade utlänningar utan dom och rannsaking och blott beroende på immigrationsinspektörens godtycke, vilken vanligtvis stod i tjänst hos något stort aktiebolag, denna lag begagnades för att med avskryvård grymhet ur landet utvisa hundratals aktiva revolutionärer.

Men i främsta rummet stödde kapitalisterna sig på spionlagen, som ursprungligen var avsedd för att infånga och straffa tyska spioner. I själva märket blev icke mer än ungefär ett dussin tyska spioner lagsökta med stöd av denna lag, men däremot har den fört tusentals amerikanska proletärer i fängelse. På anklagelse för opposition mot kriget halshöggs I. W. W.; 110 av deras bästa män, allesamman kända ledare, redaktörer, talare och organisatörer blev med stöd av denna lag häktade och, efter att nästan ett helt år ha setat i fängelse, ådömda 10-20 års straffarbete. I Wichita (Kansas), medelpunkten för jordbruksarbetarna, häktades 35 medlemmar av I. W. W. med stöd av samma lag. Tre särskilda anklagelser restes mot dem, vilka dock samtliga kasserades av domarna. Slutligen hittade man en anklagelsepunkt, som mer eller mindre passade in på ifrågavarande fall, och arbetarna, som man utan dom låtit sitta fängslade i två års tid, ådömdes ända till 17 års tukthusstraff. I Sacramento (Californien) fängslades 43 medlemmar av I. W. W. och hölls i fängelse ett helt år, ända tills man hittat en passande anklagelse, nämligen att de ”satt sig emot kriget”. Märkvärdigt nog stödde sig anklagelsen till större delen på händelser, som inträffat, medan de satt i fängelset! Många sådana exempel skulle vi kunna anföra.

Men det svåraste av allt var de pöbelaktiga, avskryvårda våldsbragder, som den av krigsvanvettet besatta bourgeoisin och deras lejda skarpskyttar förötvade. De sistnämnda plögade storma I. W. W.:s lokaler, döda eller misshandla så många av organisationens medlemmar, de kunde komma åt, och uppbränna alla papper. I Tulsa (Oklahoma), medelpunkt för petroleumarbetarna, blev samtliga medlemmar av I. W. W. bestrukna med tjära och rullade i fjäder av oljetrustens lejda slagsbultar, emedan organisationen vägrat att delta i en ”lojalitetsförklaring” och i anskaffandet av en jättestor amerikansk flagga. Härpå följde slaktandet av arbetarna i Everett och förra hösten i Centralia, vilket likaledes värkställdes av trätrustens lejda banditer. Då en parad skulle hållas till firande av en seger, avfyrade någon ett skott, som påstods ha kommit från ett fönster i en lokal, tillhörig I. W. W. Detta var naturligtvis icke något annat än de amerikanska provokatörernas vanliga trick. Skottet blev en signal för pöbeln, som stormade organisationens lokal, sönderslog allt, vad de träffade på mördade

några obeväpnade unga män och ställde de övriga under rättsligt åtal för mord. Slutet på detta skräckvälde låter sig ännu icke skönja.

Den plötsliga orkan av förföljelse, som bröt in över I. W. W., skulle hava i grund förintat varje annan, mindre seglivad, mindre revolutionär organisation. I. W. W. hade berövats alla sina ledare, och deras arbetskrafter försmäktade i fängelse, deras präss var till största delen indragen, i flertalet städer var det dem förbjudet att hålla expeditioner, ja, i många stater betraktades de såsom en förbrytarorganisation – vad under då, om knappast någon trodde, att de skulle kunna överleva stormen, Och likväl har organisationen icke blott uthärdat stormlöpnigen, den har t. o. m. vuxit.

Men trots detta var det oundvikligt, att följderna av dessa händelser gjorde sig gällande. Nu, då de förlorat alla sina beprövade stridskämpar, då deras bästa intellektuella krafter är avskurna från yttervärlden, och organisationen är i händerna på unga män, ”gröngölingar”, så har I. W. W., som beträffande detaljerna av sitt revolutionära program alltid har varit mer eller mindre svävande, nu blivit ännu mera svävande, ännu lösligare, ännu mera obestämd.

De talare, redaktörer och skriftställare, som ännu tillhör organisationen, är för del mesta äldre män med förbenade idéer, folk, som varken har lärt något av kriget eller av den ryska revolutionen, och som t. o. m. nu hålla det för möjligt att ”uppbygga ett nytt samhälle inom ramen av det gamla”; som ännu fasthåller vid den åsikten, att den industriella aktionen ensam är tillräcklig för att störta kapitalismen och ofördröjligen framskapa arbetarförbundens världsherravälde; korteligen folk, som förkastar proletariats diktatur och icke vill förstå, att vi lever i en revolutionär period.

Nedanstående utdrag ur en på konferensen år 1919 antagen resolution bekräftar mina påståenden. Denna sats visar, att de män, som skrev den, *absolut icke haft en tanke därpå, att vi lever i en övergångsperiod från kapitalism till kommunism:*

”Vi bekräftar härmed vår anslutning till det internationella proletariats sak och giver ännu en gång uttryck åt vår fasta övertygelse, att industriunionismens program icke blott är ett medel att framgångsrikt avvärja angreppen från en av raseri flämtande arbetsgivarklass utan också erbjuder en grundval för samhällets återuppbyggande efter kapitalismens sammanbrott”...

VIII.

Men majoritetens tänkesätt är icke på långt när så dogmatiskt. Genomsnittsmedlemmarna inom I. W. W. – folket från Västern, som kanske bäst representerar denna organisation – gör sig ingen klar föreställning om revolutionen och tänker överhuvudtaget icke på, vad som måste följa på erövrandet av statsmakten. Statsmakten måste fullständigt förstöras, påstår de. Vanligtvis tillägger de, att detta kan åvägabringas genom en storstrejk. De är ense om, att ingen stat skall existera i den nya samhällsordningen utan blott en industriell förvaltning.

Men icke ens allt detta står rätt klart för genomsnittsmedlemmen. Han har icke kunnat bilda sig en riktig föreställning om revolutionen. Frågar man honom, så kommer han naturligtvis att medgiva, att bourgeoisin måste undertryckas med anlitande av våld. Ja, alldenstund han faktiskt har god erfarenhet i strejker och massrörelser, känner han till centralisationens värde och är icke rädd för en revolutionär minoritetsdiktatur. Men nämn blott orden ”politik” eller ”politiskt parti”, och han springer sin väg. Han tycks aldrig ha hört talas om ett revolutionärt politiskt parti. ”Politik” är för honom liktydigt med nedriga politiska ränksmiderier. Han kan icke göra sig någon föreställning om revolutionär parlamentarism, ej heller känner han den rätta betydelsen av ordet ”politisk” i marxistisk bemärkelse. Han skall säga er, liksom en av dem sade till mig, innan jag lämnade Amerika: ”jag är bolsjevik men ingen kommunist. En kommunist är medlem av ett politiskt parti.”

Han står oförbehållsamt på den ryska sovjetrepublikens sida, så länge han tror, att sovjeterna är arbetarförbundens krets- eller distriktsråd för industrins förvaltande. Men får han höra, att det kommunistiska partiet står vid statsrodret i Ryssland, så visar han en besviken min och mumlar: ”politik!” Det är svårt få honom att begripa, att det revolutionära politiska partiet, som är revolutionens anförare, icke består av de intellektuella utan av *arbetarnas egen revolutionära minoritet* som också är representerad i fackföreningarna.

Men vad ligger väl för underligt däri, att genomsnittsledaren är så illa underrättad, då de ”intellektuella” och teoretikerna inom I. W. W. i sin präss bespisar honom med utnötta och föråldrade formler. Vi tager såsom exempel Justus Ebert, som var personligen bekant med Marx men trots detta ännu fortfar att tala om ”uppbyggandet av en ny. samhällsordning inom ramen av den gamla” – liksom om den gamla samfundsordningen skulle ha evig varaktighet; eller John Sandgren, som med största allvar förklarar, att den bolsjevistiska revolutionen ej skänkt det ryska folket något annat än rösträtt,

Såsom det framgår härav, så har I. W. W. varit så upptagna med sin egen klasskamp i Amerika, att de icke är bättre underrättade om arbetarrörelsen här i världen än många andra, mindre revolutionära och mindre kampdugliga organisationer i Amerika. I egenskap av en korporation, som är sammansatt av stridskämpar med sann revolutionär glöd, och i egenskap av män, som måst uthärda grymmare förföljelser än måhända någon som hälst annan organisation i världen, med undantag av de ryska revolutionärerna, ägnar medlemmarna av I. W. W. sin organisation en slags lidelsefull kärlek, en slags ömtålig patriotism, som mycket illa upptager varje kritik, som vågar antyda, att själve John Sandgrens läror icke är revolutionära.

Kunde man dock tränga dessa män inpå livet och klargöra för dem kommunisternas synpunkter i ett förståeligt språk, så skulle deras medfödda sunda människoförstånd säga dem, att vi har rätt. Och detta måste bliva gjort, ty I. W. W. är det amerikanska proletariats förtrupp, och det är just de, som i Amerika måste leda angreppet mot kapitalismen.

John Reed.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)